

Repertoriumnummer
Datum van uitspraak 6 november 2019
Familiedossiernummer
Rolnummer
Pro Deo: Datum toekenning: Nummer Fiche: Duur pro deo:

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

VON-EVT

39ste KAMER FAMILIERECHTBANK Vonnis

Bijdrage geïnd : 20 EUR

Aangeboden op
Niet te registreren

De 39ste kamer van de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel wijst het volgende vonnis in de zaak van:

De heer E. P., RRN: [...], wonende te [adres – België]

Eiser op hoofdvordering,
Verweerder op tegenvordering,

vertegenwoordigd door Meester [naam] en Meester [naam], advocaat te [adres].

Tegen

Mevrouw D. P., RRN: [...], wonende te [adres],

Verweester op hoofdvordering,
Eiseres op tegenvordering,

vertegenwoordigd door Meester [naam] en Meester [naam], advocaat te [adres].

A. RECHTSPLEGING

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging en in het bijzonder van:

- het verzoekschrift in voorlopige maatregelen neergelegd door de heer P. op de griffie van de familierechtbank bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 31 oktober 2018;
- het vonnis van deze kamer van 19 juni 2019 en de daarin vermelde procedurestukken;
- de conclusies voor de heer P. elektronisch neergelegd op 31 juli 2019 en 4 oktober 2019;
- de conclusies voor mevrouw P. elektronisch neergelegd op 2 september 2019;
- de stukkenbundels van partijen.

De rechtbank heeft de pleidooien van de raadslieden, evenals de uitleg van mevrouw P. gehoord tijdens de openbare zitting van 9 oktober 2019, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

B. FEITEN EN PROCEDURELE VOORGAANDEN

Partijen zijn gehuwd op 17 mei 1996 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [stad] (Duitsland).

Uit hun huwelijk zijn twee kinderen geboren, thans meerderjarig.

Partijen wonen in België sinds augustus 2007.

Partijen verleden op 20 oktober 2016 een huwelijkscontract voor notaris [naam] te [stad] (Duitsland).

De heer P. legde op 31 oktober 2018 een verzoekschrift neer inzake voorlopige maatregelen.

Op 7 december 2018 werd door de heer P. een dagvaarding in echtscheiding betekend.

De zaak werd voor wat betreft de voorlopige maatregelen vastgesteld voor pleidooien op de zitting van 22 mei 2019.

De heer P. deed afstand van geding inzake de echtscheiding en voorlopige maatregelen tijdens de echtscheidingsprocedure. Hij vorderde bij conclusies als voorlopige maatregel tijdens het huwelijk de veroordeling van mevrouw P. tot betaling van alle kosten verbonden aan de gezinswoning, en in ondergeschikte orde, tot de helft van al deze kosten, en dit vanaf maart 2019 en minstens in afwachting van een uitspraak over de vordering tot toelating van verhuur van de gezinswoning op grond van art. 215 B.W.

Mevrouw P. vorderde bij wijze van tegenvordering in conclusies de veroordeling van de heer P. tot betaling vanaf 1 november 2018 van een familieonderhoud overeenkomstig het Duits recht, provisioneel en in afwachting van de overlegging van diens financiële stukken geraamd op 8.000 euro per maand, voorafgaandelijk te betalen en jaarlijks indexeerbaar. In ondergeschikte orde vorderde zij de veroordeling van de heer P. tot betaling van een onderhoudsbijdrage conform het Belgische recht vanaf 1 november 2018, provisioneel en in afwachting van de financiële stukken geraamd op 8.000 euro per maand, voorafgaandelijk te betalen en jaarlijks indexeerbaar.

Bij vonnis van 19 juni 2019 oordeelde deze kamer van de rechtbank als volgt:

- Er werd akte verleend aan het akkoord van partijen inzake de afstand van geding wat betreft de gevorderde maatregelen tijdens de echtscheidingsprocedure.
- De rechtbank verklaarde zich internationaal bevoegd om kennis te nemen van de tegenvordering van mevrouw P. tot betaling van een familiebijdrage.

- De rechtbank verklaarde het Duits recht van toepassing op de tegenvordering van mevrouw P. tot betaling van een familiebijdrage.
- De debatten werden heropend op de zitting van 9 oktober 2019 teneinde partijen toe te laten bijkomende informatie te verschaffen over de inhoud van het Duits recht dat van toepassing is op de tegenvordering van mevrouw P. tot betaling van een familiebijdrage, en partijen toe te laten standpunt in te nemen nopens de mogelijke toepasselijkheid en de inhoud van het Duits recht op de vordering van de heer P. tot veroordeling van mevrouw P. tot betaling van de kosten van de gezinswoning.

De heer P. legde op 28 mei 2019 een verzoekschrift neer teneinde hem te machtigen om de gezinswoning te mogen verhuren (zaak gekend onder rolnummer 19/1715/A). Bij vonnis van 13 september 2019 werd akte verleend aan het akkoord van partijen tot machtiging van de heer P. tot verhuring van de gezinswoning vanaf 15 oktober 2019.

Mevrouw P. verliet de gezinswoning op 30 september 2019.

Bij vonnis van 25 juni 2019 van de 33ste kamer van deze rechtbank werd akte verleend aan de heer P. van zijn afstand van rechtsgeding inzake de echtscheiding. Er is thans geen echtscheidingsprocedure meer hangende tussen partijen.

C. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN EN HET VERWEER

Initiële vorderingen voor de heropening van de debatten:

De heer P. vraagt (samengevat):

Met betrekking tot zijn hoofdvordering:

- te zeggen voor recht dat alle vorderingen met betrekking tot de voorlopige maatregelen tijdens de echtscheidingsprocedure zonder voorwerp zijn geworden;

Met betrekking tot de tegenvordering van mevrouw P.:

- te zeggen voor recht dat de bevoegdheidsclausule opgenomen in het huwelijkscontract tussen partijen van 20 oktober 2016 niet kan worden toegepast, nu geen enkele Duitse rechtbank bevoegd zou zijn om kennis te nemen van de vordering gelet op de interne bevoegdheidsverdeling van de Duitse gerechten;
- te zeggen voor recht dat de Nederlandstalige familierechtbank te Brussel bevoegd is om kennis te nemen van deze vordering;
- in hoofdorde: te zeggen voor recht dat de vordering moet worden afgewezen als ongegrond nu zij gebaseerd is op het Duits recht, terwijl het Belgisch recht van toepassing is;
- in ondergeschikte orde, in ieder geval, ongeacht of deze gebaseerd wordt op het Duitse of Belgische recht, enige vordering tot financiële bijdrage af te wijzen als ongegrond;

Met betrekking tot zijn bijkomende vordering:

- te zeggen voor recht dat mevrouw P. gehouden is tot het betalen van alle kosten verbonden aan de gezinswoning, in ondergeschikte orde, tot de helft van al deze kosten, en dit vanaf maart 2019 en minstens in afwachting van een uitspraak over de vordering tot toelating van verhuur van de gezinswoning op grond van art. 215 B.W.

Mevrouw P. vraagt (samengevat):

Met betrekking tot de hoofdvordering van de heer P.:

- te akteren dat de heer P. afstand doet van zijn hoofdvordering;
- het akkoord van mevrouw P. te akteren met betrekking tot de afstand van geding vanwege de heer P. op grond van artikel 822 Ger. W., waarbij haar tegenvordering behouden blijft;
- de overige vorderingen van de heer P. af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond;

Met betrekking tot haar tegenvordering:

- te zeggen voor recht dat de Belgische rechtbanken conform artikel 7 van de Verordening nr. 4/2009 bevoegd zijn om kennis te nemen van de vordering met betrekking tot de onderhoudsbijdrage tussen echtgenoten:
 - o in hoofdorde, de heer P. te veroordelen tot betaling vanaf 1 november 2018 van een familieonderhoud overeenkomstig het Duits recht, provisioneel en in afwachting van de overlegging van diens financiële stukken geraamd op 8.000 euro per maand, voorafgaandelijk te betalen en jaarlijks indexeerbaar;
 - o in ondergeschikte orde, de heer P. te veroordelen tot betaling aan mevrouw P. vanaf 1 november 2018 van een onderhoudsbijdrage conform het Belgische recht, provisioneel en in afwachting van de financiële stukken geraamd op 8.000 euro per maand, voorafgaandelijk te betalen en jaarlijks indexeerbaar.

Vorderingen na heropening van de debatten:

De vorderingen van de heer P. zoals geformuleerd in zijn conclusies van 31 juli 2019 luiden als volgt (samengevat):

- de vordering van mevrouw P. tot betaling van een “Farmilienunterhalt” of enige ander vorm van te betalen bijdrage af te wijzen als ongegrond;
- te zeggen voor recht dat mevrouw P. gehouden is tot het betalen van alle kosten aan de gezinswoning, in ondergeschikte orde, tot de helft van al deze kosten, en dit vanaf maart 2019 en minstens in afwachting van een uitspraak op vordering tot toelating van verhuur van de gezinswoning op grond van artikel 215 B.W., en te zeggen voor recht dat het Belgisch recht van toepassing is op deze vordering. Ter zitting paste hij deze vordering in die zin aan dat de veroordeling tot betaling van deze kosten wordt gevraagd voor de periode vanaf 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019 (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

De heer P. legde bijkomende conclusies neer op 4 oktober 2019 (waarvan weliswaar de wering wordt gevorderd – zie onder) waarin hij besluit tot de onontvankelijkheid van de vordering van mevrouw P. tot veroordeling van de heer P. tot betaling van een “Trennungsunterhalt” ten belope van 10.850 euro per maand conform het Duits recht vanaf 15 oktober 2019.

De vorderingen van mevrouw P. zoals geformuleerd in haar conclusies van 2 september 2019 luiden als volgt (samengevat):

- De vorderingen van de heer P. onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren;
- De heer P. te veroordelen tot betaling van een Familieunterhalt conform het Duits recht voor de periode van 15 februari 2019 tot en met 14 oktober 2019 ten belope van 5.400 euro per maand. Op zitting paste zij deze vordering in die zin aan dat het Familieunterhalt wordt gevraagd voor de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019 (zie proces-verbaal van de terechtzitting).
- De heer P. te veroordelen tot betaling van een Trennungsunterhalt conform het Duits recht voor de periode vanaf 15 oktober 2019 ten belope van 10.850 euro per maand. Op de zitting paste zij deze vordering in die zin aan dat het Trennungsunterhalt wordt gevraagd vanaf 1 oktober 2019 (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

Ter zitting vorderde mevrouw P. de wering van de conclusies die op 4 oktober 2019 werden neergelegd door de heer P. (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

D. BEOORDELING

1. Wering van conclusies

Mevrouw P. vordert de wering van de conclusies die door de heer P. werden neergelegd op 4 oktober 2019 omdat deze laattijdig werden neergelegd.

In het vonnis van 19 juni 2019 houdende heropening van de debatten werden volgende conclusietermijnen bepaald in toepassing van artikel 775 Ger. W. :

- De heer P.: 31 juli 2019;
- Mevrouw P.: 2 september 2019.

Het staat derhalve vast dat de conclusie van 4 oktober 2019 te laat werd neergelegd. De heer P. heeft geen toepassing gevraagd van artikel 748, § 2 Ger. W.

Het is duidelijk dat mevrouw P., als verwerende partij, niet meer in de mogelijkheid was om te antwoorden op deze conclusie nu de debatten reeds plaatsvonden op de zitting van 9 oktober 2019. Haar rechten van verdediging worden geschaad ingevolge de neerlegging van deze conclusie.

De rechtbank besluit derhalve dat de conclusie van de heer P. van 4 oktober 2019 uit de debatten moet worden geweerd.

2. Ontvankelijkheid

De rechtbank stelt vast dat mevrouw P. in haar conclusies voor de heropening van de debatten de veroordeling vorderde van de heer P. tot betaling van een familieonderhoud conform het Duitse recht van 8.000 euro per maand vanaf 1 november 2018. Na de heropening van de debatten, splitst zij haar vordering op, en vordert zij enerzijds een “Familieunterhalt” van 5.400 euro per maand voor de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019, en anderzijds een “Trennungsunterhalt” van 10.850 euro vanaf 1 oktober 2019.

De rechtbank stelde derhalve vast dat mevrouw P. haar vordering na de heropening van de debatten heeft aangepast. De rechtbank wierp op zitting ambtshalve de onontvankelijkheid op van een gewijzigde of uitbreidende vordering na de heropening van de debatten (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

Uitgangspunt is dat de debatten gesloten blijven, behoudens omtrent de rechtspunten waarvoor zij werden heropend. De omvang van de heropening van de debatten blijft beperkt tot het onderwerp dat de rechter in zijn uitspraak waarbij de debatten werden heropend heeft bepaald. Na de heropening van de debatten kan enkel nog conclusie genomen worden en/of gepleit worden over de onderwerpen die de rechter heeft aangegeven. De partijen kunnen in dit stadium van de procedure slechts proceshandelingen stellen binnen de grenzen van het onderwerp van de heropening van de debatten. Om die reden kan in de regel geen uitbreiding van eis meer gebeuren na de heropening van de debatten en kan ook geen totaal nieuw verweer worden gevoerd dat volledig in strijd is met het tot op het ogenblik van het tussenvonnis gevoerde verweer.

Mevrouw P. stelt dat zij haar vordering niet heeft uitgebreid omdat zij in haar syntheseconclusies van 20 mei 2019 weliswaar een onderhoudsbijdrage heeft gevorderd onder de noemer van een “familiebijdrage” maar bij de berekening daarvan de principes heeft toegepast van het “Trennungsunterhalt”.

In haar conclusies van 20 mei 2019 vordert mevrouw P. een familiebijdrage conform artikel §1360a BGB. Thans vordert zij in haar conclusies van 2 september 2019 bijkomend een “Trennungsunterhalt” conform artikel § 1361 BGB. Hierover werd in de conclusies van 20 mei 2019 echter niet gesproken. De rechtbank dient derhalve vast te stellen dat zij thans bijkomend een ander type onderhoudsbijdrage op grond van een andere rechtsgrond vordert dan de familiebijdrage die zij oorspronkelijk vorderde, en dat daarenboven het bedrag van het gevorderde “Trennungsunterhalt” (10.850 euro) meer bedraagt dan haar initiële vordering van

8.000 euro. De rechtbank besluit dan ook dat de vordering van mevrouw P. tot veroordeling van de heer P. tot betaling van een Trennungsunterhalt wel degelijk een uitbreiding van eis vormt en derhalve onontvankelijk is. Dat mevrouw P. bij de berekening van de familiebijdrage (verkeerdelijk) de principes van het Trennungsunterhalt heeft toegepast, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij thans een ander type onderhoudsgeld vordert op grond van een andere rechtsgrond en derhalve haar vordering wijzigt.

Voor het overige wordt de ontvankelijkheid van de vorderingen niet betwist en stelt de rechtbank geen ambtshalve in te roepen gronden van onontvankelijkheid vast. De overige vorderingen zijn ontvankelijk.

3. De vordering van de heer P. tot betaling van de woonkosten door mevrouw P.

3.1. Toepasselijk recht

Bij vonnis van 19 juni 2019 werden de debatten onder meer heropend om partijen toe te laten om standpunt in te nemen nopens de mogelijke toepasselijkheid en de inhoud van het Duits recht op de vordering van de heer P. tot veroordeling van mevrouw P. tot betaling van de kosten van de gezinswoning.

Standpunt van de heer P. (samengevat)

De heer P. stelt dat zijn vordering er niet toe strekt om mevrouw P. te horen veroordelen tot betaling van een onderhoudsbijdrage, maar tot een bijdrage in de lasten van het huwelijk. Hij voert aan dat hij geen uitkering vordert van mevrouw P. om in zijn behoeften te kunnen voorzien, maar een doelgebonden betaling van de kosten van de gezinswoning. Derhalve zou de vordering niet onder het toepassingsgebied vallen van de rechtskeuze voor het Duitse recht die partijen maakten in hun huwelijkscontract afgesloten op 20 oktober 2006 (artikel II. 3 c) : *“Dit in acht genomen, kiezen wij hier het Duits recht voor de volgende domeinen: c) Voor het recht dat van toepassing is op onderhoudsverplichtingen (art. 8 Onderhoudsprotocol van Den Haag)”*.

De heer P. is van oordeel dat de vordering valt onder het toepassingsgebied van artikel 48 WIPR, en meer in het bijzonder de volgende bepalingen:

*3§1. Onder voorbehoud van de artikelen 49 tot 54, worden de gevolgen van het huwelijk beheerst:
1° door het recht van de Staat op wiens grondgebied beide echtgenoten hun gewone verblijfplaats hebben op het tijdstip dat die gevolgen worden ingeroepen of indien het ingeroepen gevolg een rechtshandeling beïnvloedt, op het tijdstip waarop deze handeling heeft plaatsgevonden;*

§ 2. Het in § 1 aangewezen recht bepaalt met name:

2° de bijdrage van de echtgenoten in de lasten van het huwelijk;”

Hij besluit dat het Belgisch recht van toepassing is op grond van artikel 48 WIPR. Hij wijst erop dat artikel 48 van het WIPR betrekking heeft op het primair huwelijksstelsel en niet voorziet in een mogelijkheid om een rechtskeuze te doen.

Standpunt van mevrouw P. (samengevat)

Mevrouw P. is van oordeel dat de vordering van de heer P. tot veroordeling van mevrouw P. tot betaling van de woonkosten een onderhoudsverplichting is in de zin van de Verordening 4/2009 van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen (hierna genoemd: de “Onderhoudsverordening”). Zij stelt dat voor de toepassing van de Onderhoudsverordening het begrip “onderhoudsverplichting” autonoom en extensief geïnterpreteerd moet worden, zodat de betaling van de woonkosten van partijen een onderhoudsbijdrage uitmaakt tussen echtgenoten.

Beoordeling en beslissing van de rechtbank

In casu stelt de rechtbank vast dat de heer P. van mevrouw P. geen onderhoudsuitkering vordert ten persoonlijke titel ter uitvoering van de hulpplicht, maar een bijdrage in de lasten van het huwelijk ter voldoening van de bijdrageplicht, en meer in het bijzonder een bijdrage in de woonlasten. Hij doet derhalve geen beroep op de hulpverplichting van mevrouw P. die een onderhoudsverplichting inhoudt, maar op haar bijdrageverplichting in de lasten van het huwelijk die een veel ruimer toepassingsgebied heeft. De rechtbank treedt dan ook het standpunt bij van de heer P. dat de vordering tot betaling van de woonkosten geen onderhoudsverplichting vormt in de zin van de Onderhoudsverordening en het Onderhoudsprotocol. De vordering betreft daarentegen de levering van een doelgebonden bijdrage in de lasten van het huwelijk zodat artikel 48 WIPR van toepassing is ter bepaling van het toepasselijke recht. De rechtbank besluit derhalve dat het Belgische recht van toepassing is op deze vordering.

3.2. Ten gronde

a) Wettelijk kader

Overeenkomstig artikel 221, eerste lid B.W. draagt iedere echtgenoot in de lasten van het huwelijk bij naar zijn vermogen. Deze verplichting is niet enkel wederkerig, doch evenredig tot de mogelijkheden van iedere echtgenoot. Het betekent dus niet dat de gezamenlijke inkomsten van partijen gelijk onder hen moeten worden verdeeld (zie in die zin: Cass. AR C.94.311.N, 26 juni 1995). De lasten omvatten alle uitgaven verbonden aan het dagdagelijkse leven die het huishouden van het echtpaar bezwaren.

Aangezien iedere echtgenoot dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk naar zijn vermogen en mogelijkheden, zal de rechtbank hierna de inkomsten en mogelijkheden om inkomsten te verwerven van beide partijen onderzoeken.

b) Te beoordelen periode

De heer P. vordert de bijdrage in de lasten van het huwelijk voor de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019.

c) De financiële situatie van de heer P. vanaf 1 maart 2019

Inkomsten uit arbeid

De heer P. werkte tot en met juni 2018 als vicepresident bij W.. Hij gaf in april 2018 zijn ontslag.

Uit het aanslagbiljet personenbelasting voor inkomstenjaar 2017 blijken volgende inkomsten uit arbeid: 261.402,85 euro bezoldigingen – 20.393,88 euro persoonlijke bijdragen – 120.538,79 euro bedrijfsvoorheffing + 2.775,48 euro (helft belastingteruggave) = 123.245,66 euro / 12 = 10.270 euro netto per maand.

Uit de voorgelegde loonfiches en arbeidsovereenkomst blijkt dat hij ook genoot van een aantal voordelen in natura, zoals een bedrijfswagen, tankkaart, GSM, maaltijdcheques, groepsverzekering, hospitalisatieverzekering, betaling van de schooltoelages voor de zoon,... Het bleek eveneens dat hij gerechtigd was op deelname in een jaarlijks incentive plan. Ten gevolge van de resultaten behaald in 2017 ontving hij een bruto bonus van 115.556 euro (stuk 2.6 van mevrouw P.).

Uit de loonfiche 281.20 voor inkomstenjaar 2018 blijken volgende inkomsten (periode van januari 2018 tot en met 30 juni 2018): 221.936,12 euro bezoldigingen – 109.003,48 euro bedrijfsvoorheffing = 112.932,64 euro / 12 = 9.411 euro per maand. Van dit bedrag dienen de sociale zekerheidsbijdragen nog in mindering te worden gebracht.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de heer P. een hoog inkomen verwierf uit arbeid.

In april 2018 gaf de heer P. zijn ontslag bij W. Hij houdt voor dat hij sindsdien geen inkomsten meer verwerft uit arbeid, noch een uitkering. Hij voert aan dat zijn gezondheidstoestand het thans niet toelaat om opnieuw aan de slag te gaan. Hij stelt dat hij al jaren kampt met een depressieve stoornis en verwijst dienaangaande naar diverse medische attesten.

Mevrouw P. werpt terecht op dat de meeste van de medische attesten die worden voorgelegd betrekking hebben op het verleden. Er wordt één attest voorgelegd van 11 december 2018 waaruit blijkt dat de heer P. opnieuw klaagde over depressieve gevoelens en dat een behandeling met een antidepressivum en slaapmiddel werd opgestart (stuk 32 van de heer P.). Uit dit attest blijkt evenwel niet dat de heer P. arbeidsongeschikt is. Het lijstje van afspraken bij dokter [naam] in 2019 dat de heer P. zelf heeft opgesteld heeft weinig bewijswaarde en toont bovendien niet aan waarvoor de heer P. wordt behandeld, laat staan dat hij arbeidsongeschikt is. Daarnaast blijkt ook dat de heer P. kampt met een gehoorproblematiek, doch dienaangaande stelt de rechtbank vast dat hij deze problematiek reeds meerdere jaren heeft en dit hem er niet van heeft weerhouden om in het verleden te werken. De rechtbank besluit derhalve dat uit geen enkele van de voorgelegde medische attesten blijkt dat de heer P. thans arbeidsongeschikt zou zijn.

De rechtbank besluit dat niet wordt aangetoond dat de heer P. thans arbeidsongeschikt is en niet in staat zou zijn om een inkomen uit arbeid te verwerven, te meer daar hij thans wel nog actief is als zaakvoerder / bestuurder / directeur in diverse vennootschappen (zie onder), en in die hoedanigheid ook zakenreizen onderneemt (zie stuk 73a van de heer P.). De rechtbank kan aannemen dat de heer P. in april 2018 een moeilijke periode kende waardoor hij zijn ontslag heeft moeten indienen bij W., maar thans zijn we meer dan een jaar verder en zou hij reeds in staat moeten zijn geweest om een (desgevallend minder stresserende) job te vinden. De rechtbank is van oordeel dat de heer P. zijn mogelijkheden om inkomsten te verwerven thans niet volledig benut.

Inkomsten uit vennootschappen

De heer P. oefent thans nog het mandaat van bestuurder / directeur uit in diverse vennootschappen. Hij stelt dat hij hiervoor geen bezoldigingen ontvangt maar enkel een onkostenvergoeding. Hij zou enkel kunnen genieten van de voordelen in natura via de bvba C. en de terugbetaling van onkosten van C. door [naam]GmbH.

Hij was / is meer bepaald betrokken in de volgende vennootschappen:

- C. bvba, waarvan hij 100% aandeelhouder en zaakvoerder is. Deze vennootschap zou 6.180 euro per kwartaal factureren aan de [naam] GmbH, doch deze facturen zouden thans niet meer betaald worden.
- I. nv, waarvan hij 33,33 % aandeelhouder is; C. bvba is bestuurder. Deze vennootschap zou geen inkomsten verwerven sinds 2015.
- [naam] bvba: deze vennootschap is thans vereffend.
- [naam] GmbH, waarvan hij 24,81% aandeelhouder is en directeur. Deze vennootschap zou heel wat schulden en hebben en nieuwe investeringen moeten doen om te kunnen

overleven. De kwartaalfacturen van 6.180 euro van de bvba C. zouden niet worden betaald omwille van de hoge schuldenlast. De onkosten zouden wel worden betaald.

- [naam] Gmhb, waarvan hij 15% aandeelhouder is. Ook deze vennootschap kent volgens de heer P. een terugval.

De rechtbank is niet gehouden door de fiscaal aangegeven of in rekening gebrachte inkomsten noch door de boekhoudkundige of vennootschapsrechtelijke constructies die een partij heeft opgezet, maar dient rekening te houden met de tastbare situatie waarin een partij verkeert. Het louter voortgaan op een vennootschapsrechtelijke constructie zou overigens een discriminatie inhouden tussen partijen die hun vrij beroep als zelfstandige uitoefenen en degenen die met het oog op een fiscale optimalisatie hun vrij beroep in vennootschapsverband uitoefenen. De rechtbank merkt dan ook op dat de heer P. als zaakvoerder / bestuurder uiteraard zelf in grote mate bepaalt welke bezoldiging hij zichzelf uitkeert en welke winstreservaties er al dan niet geschieden. De vergoedingen die maandelijks via de vennootschappen worden uitgekeerd zijn niet determinerend voor zijn werkelijk verdienvermogen.

De rechtbank stelt op basis van de voorliggende stukken het volgende vast:

- In 2016 werd de totale waarde van de aandelen in de vennootschappen C. SPRL, [naam] Groep, IC. en I. geschat tussen 107.815,86 euro en 207.815,86 euro (stuk 2.1 mevrouw P.).
- De heer P. liet zich in 2015 een bedrag van bijna 60.000 euro uitbetalen door de vennootschap nv I. (stuk 2.2 mevrouw P.).
- De nv I. had in boekjaar 2018 een reserve van 115.829 euro en een schuld in rekening-courant aan de heer P. van 104.468,67 euro.
- De vennootschap [naam] GmbH behaalde in boekjaar 2018 een “jaaroverschot” (“Jahresüberschuss”) van 177.999,13 euro tegenover 174.738,39 euro in 2017. De kapitaalreserve (“Kapitalrücklage”) bedroeg 732.000 euro.
- De vennootschap I. GmbH behaalde in boekjaar 2018 een omzet van 1.646.602,61 euro tegenover een omzet van 1.392.776,39 euro in 2017. De winst bedroeg 5.237,51 euro in boekjaar 2018 tegenover 269,37 euro in boekjaar 2017. Het blijkt niet dat deze vennootschap een terugval kent zoals de heer P. voorhoudt.

Op basis van gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens gesteund op de voorliggende stukken en bovenstaande elementen, is de rechtbank van oordeel dat de heer P. thans veel hogere inkomsten verwerft uit deze vennootschappen dan hij beweert, of minstens in de mogelijkheid verkeert om hogere inkomsten te verwerven uit deze vennootschappen. In het bijzonder de vennootschappen [naam] GmbH en I.T. GmbH leggen goede cijfers voor. Daarenboven beschikt hij via de rekening-courant over een aanzienlijke vordering op de nv I. die tevens nog over belangrijke reserves beschikt. De rechtbank acht het niet geloofwaardig dat de heer P. als bestuurder en belangrijke aandeelhouder thans geen inkomsten zou (kunnen) verwerven uit deze vennootschappen, terwijl dit in het verleden klaarblijkelijk wel het geval was (zie stuk 2.2 van mevrouw P.).

Inkomsten uit onroerende goederen

De heer P. heeft eigendomsrechten in drie onroerende goederen:

- De gezinswoning gelegen te Ukkel die hem exclusief toebehoort. Partijen woonden in de te beoordelen periode samen in deze woning zodat hij hieruit geen inkomsten verwierf.
- Een appartement gelegen te [stad] (Duitsland) dat in eigendom toebehoort aan mevrouw P. en hem. Dit appartement wordt verhuurd voor 760 euro per maand. De huur zou worden gestort op een rekening van mevrouw P. waar hij geen toegang toe heeft. Zij weerlegt dit niet.
- Hij is samen met zijn zus mede-eigenaar van het appartement dat zijn ouders thans zouden bewonen. Zij zouden hiervoor geen huur betalen. Mevrouw P. betwist dit niet.

Gelet op het voorgaande, neemt de rechtbank aan dat de heer P. gedurende de te beoordelen periode geen inkomsten uit onroerende goederen heeft ontvangen.

Inkomsten uit vermogen

De heer P. stelt dat hij de afgelopen jaren goed heeft kunnen sparen, maar thans zijn spaarreserve bijna volledig heeft uitgeput omwille van de hoge kosten van de gezinswoning. Hij zou nog beschikken over een vermogen van 36.000 euro.

De rechtbank stelt op basis van het huwelijkscontract van 20 oktober 2016 het volgende vast:

- De heer P. had op 30/08/2016 een fonds “5Y EUR Step-Up” met een kapitaalwaarde van 94.550 euro. De uitbetaling zou vermoedelijk plaatsvinden in 2020.
- De heer P. had een bouwspaarcontract met een kapitaalwaarde per 31 december 2015 van 75.562,63 euro.
- De heer P. verbond er zich toe om aan mevrouw P. een bedrag van 457.431,71 euro te betalen uit hoofde van verrekeningen van aanwinsten uit het verleden. Dit bedrag werd tussen echtgenoten vastgesteld op basis van een vermogensoverzicht op datum van 13 oktober 2016 en volgens de rekeningstand en stand van het gezamenlijk vermogen.

Uit voorgaand overzicht kan gesteld worden dat de heer P. op datum van 20 oktober 2016 beschikte over een aanzienlijk vermogen. De rechtbank kan aannemen dat hij een deel van dit vermogen heeft aangewend voor de aankoop van de gezinswoning in 2017 voor een bedrag van 1.461.000 euro, doch uit de akte van aankoop blijkt dat voor de aankoop een lening van 1.100.000 euro werd afgesloten, zodat “slechts” een bedrag van 361.000 euro door hemzelf werd gefinancierd.

Gelet op wat voorafgaat is de rechtbank van oordeel dat er gewichtige, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens zijn dat de heer P. beschikt over een omvangrijker vermogen dan hij doet uitschijnen.

Levensstandaard

Hoewel de heer P. voorhoudt dat hij zich sinds juli 2018 in een precaire financiële situatie bevindt, stelt de rechtbank op basis van de stukken die door mevrouw P. worden voorgelegd vast dat hij zich verder een luxueuze levensstijl kon aanmeten:

- De heer P. heeft sinds augustus 2018 diverse reizen ondernomen (naar Italië, Duitsland, Spanje, skivakantie, Oostenrijk, ...) (map IV van mevrouw P. en stuk 73a). De zakenreizen worden buiten beschouwing gelaten.
- Hij kocht in 2018 een Audi S5 voor een bedrag van 76.406,10 euro (stuk 4.12 van mevrouw P.).
- Hij liet in december 2018 werken uitvoeren aan de tuin van de gezinswoning voor 19.503,52 euro (stuk 3.4 van mevrouw P.).
- Hij deed in augustus 2018 nog een aankoop voor de woning van 9.700 euro.

Dit uitgavenpatroon is in strijd met de bewering van de heer P. dat hij zich een precaire financiële toestand bevindt.

d) De financiële situatie van mevrouw P. vanaf 1 maart 2019

Mevrouw P. werkt thans niet. Zij beschikt niet over enige inkomsten uit arbeid.

Zij ontving in 2016 en 2017 naar aanleiding van de verrekening van aanwinsten een bedrag van 513.406,21 euro van de heer P.

Klaarblijkelijk ontving zij gedurende de te beoordelen periode alleen de inkomsten uit de verhuring van het appartement te [stad] voor een bedrag van 760 euro.

De heer P. houdt voor dat mevrouw P. haar verdienvermogen kan optimaliseren door een job te vinden. Hij wijst erop dat zij ervaring heeft als event-en projectmanager, leidinggevende en als personal trainer en dat zij vier talen spreekt. Hij wijst erop dat de hulp- en bijdrageplicht wederkerig is.

De rechtbank stelt vast dat de vordering tot bijdrage in de kosten van de gezinswoning pas voor het eerst door de heer P. werd gesteld bij conclusie van 29 april 2019, en dat nergens uit blijkt dat de heer P. haar voorheen heeft aangesproken om bij te dragen in de kosten van de gezinswoning. Het is dan pas vanaf dan dat redelijkerwijze van mevrouw P. kon worden verwacht dat zij de

nodige stappen ondernam om haar verdienvermogen te optimaliseren teneinde eventueel te kunnen bijdragen in de kosten van de gezinswoning.

De rechtbank is van oordeel dat mevrouw P., gelet op haar capaciteiten, in staat moet zijn om een job te vinden. Gelet op haar leeftijd van 51 jaar en de vaststelling dat zij gedurende het huwelijk van partijen een belangrijk aantal jaren niet heeft gewerkt, kan evenwel worden aangenomen dat het niet realistisch dat zij onmiddellijk in staat is om een job te vinden. Er dient rekening te worden gehouden met een redelijke termijn van minstens 6 maanden om haar toe te laten om opnieuw aan de slag te kunnen gaan. De rechtbank houdt dan ook geen rekening met enig verdienvermogen in hoofde van mevrouw P. gedurende te beoordelen periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019.

e) Besluit

Het wordt niet betwist dat de heer P. sinds partijen hun intrek namen in de gezinswoning te Ukkel steeds alleen heeft ingestaan voor de betaling van alle kosten verbonden aan de gezinswoning. Partijen hadden de bijdrage in de lasten van het huwelijk voor wat betreft de gezinswoning klaarblijkelijk op die wijze georganiseerd dat de heer P. alle woonkosten op zich nam, en mevrouw P. instond voor het huishouden.

Thans vordert de heer P. van mevrouw P. een bijdrage in de kosten van de gezinswoning vanaf 1 maart 2019 omdat hij zich in een preciaire financiële situatie zou bevinden.

Op basis van de analyse van de financiële toestand van de heer P. kan gesteld worden dat er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zijn dat de heer P. veel hogere inkomsten heeft dan hij beweert, en dat hij gedurende de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019 een inkomen had of kon hebben dat hem in staat stelde om de kosten van de gezinswoning verder alleen te dragen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat er geen gegronde redenen voorliggen om mevrouw P. gedurende die periode te veroordelen tot betaling van een bijdrage in de kosten van de gezinswoning die exclusief toebehoort aan de heer P.

De vordering van de heer P. is ongegrond.

4. De tegenvordering van mevrouw P. tot betaling van een familiebijdrage naar Duits recht door de heer P

4.1. Toepasselijk recht

De rechtbank oordeelde in het tussenvonnis van 19 juni 2019 dat de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om kennis te nemen van deze vordering en dat het Duits recht erop van toepassing is.

4.2. Wettelijk kader

Mevrouw P. steunt haar vordering op de volgende artikelen van het Duitse Burgerlijk Wetboek:

- artikel §1360 BGB:

“De echtgenoten zijn verplicht om het gezin door middel van hun werk en met hun vermogen adequaat te onderhouden. Indien een echtgenoot met het beheer van het huishouden wordt belast, voldoet hij aan zijn verplichting om bij te dragen aan het onderhoud van het gezin door middel van werk, in de regel door het beheer van het huishouden.”

- artikel §1360 a BGB:

“(1) De redelijke steun van het gezin omvat alles wat in de verhouding tussen de echtgenoten nodig is om de kosten van het huishouden, de persoonlijke behoeften van de echtgenoten en de levensbehoeften van hun gemeenschappelijke kinderen te dekken.

(2) Het onderhoud moet worden verstrekt op de wijze die vereist is voor de huwelijksband. De echtgenoten zijn verplicht elkaar vooraf gedurende een redelijke termijn de middelen ter beschikking te stellen die nodig zijn voor het gezamenlijk levensonderhoud van het gezin.

...”

De rechtbank begrijp dat de familiebijdrage een verplichting inhoudt voor de echtgenoten om het gezin te onderhouden tijdens het samenleven. De familiebijdrage is enkel verschuldigd als er sprake is van samenwoning tussen partijen en zij ook werkelijk het huishouden delen. De bijdrage in het onderhoud van het gezin dient door de echtgenoten te worden geleverd op passende wijze, in functie van de behoeften van het specifieke gezin waar het over gaat. De aard van de onderhoudsprestatie wordt door de echtgenoten bepaald. Indien één van de echtgenoten zijn bijdrage niet levert, kan een familiebijdrage worden opgelegd, hetzij in natura, hetzij in geld. Volgende vormen van de familiebijdrage hebben een geldbedrag tot voorwerp:

- Huishoudgeld (“Wirtschaftsgeld”): De huishoudkosten betreffen voornamelijk de uitgaven voor de gezinsleden en voor een woning van een voor het gezin geschikte grootte met de bijbehorende inrichting, de kosten voor het onderhoud van de auto en mogelijk de tweede auto en de aankoop van sommige luxeproducten als de inkomenssituatie het toelaat. Dit geld mag uitsluitend worden aangewend voor de noden van het gezin en mag niet worden gebruikt voor persoonlijke doeleinden.
- Geld voor persoonlijke behoeften (“Leistungen für persönliche Zwecke”): Dit betreffen kosten voor geschikte kledij van de echtgenoten, persoonlijke hygiëne, noodzakelijke medische behandeling, ziektekostenverzekering, verblijven in een medisch centrum, maar alleen indien de partijen dit overeenkomen; de kosten voor intellectuele, artistieke

en politieke activiteiten, uitgaven die passend zijn voor het geestelijk welzijn volgens de huidige levensstijl, vrijetijdsactiviteiten, vakantie-reizen,...;

- Zakgeld ("Taschengeld"): Beide echtgenoten hebben recht op een passend deel van het totale inkomen in de vorm van zakgeld, d.w.z. een geldbedrag dat bedoeld is om elke echtgenoot in staat te stellen zelf en naar eigen goeddunken in zijn levensonderhoud te voorzien, waarbij de andere echtgenoot niets te zeggen heeft. Het zakgeld wordt gebruikt voor persoonlijke behoeften, zoals hobby's, sport, theater, films, restaurantbezoeken, enz. De vordering tot zakgeld is een geldvordering ten opzichte van de echtgenoot die het meeste geld verdient. Als de behoefte aan zakgeld wordt gedekt door het eigen inkomen van de aanvrager, is er geen recht op zakgeld. Wat de hoegrootheid betreft, wordt over het algemeen een percentage van 5 tot 7 % van het netto beschikbare inkomen als geschikt geacht. Indien één enkel bedrag wordt gestort ter voldoening voor de kosten van het huishouden, omvat dit bedrag het zakgeld. In dat geval mag de begunstigde een deel van het geld aanwenden voor persoonlijke doeleinden (zie stuk 6.7 mevrouw P., randnummer 63).

De hoegrootheid van de familiebijdrage wordt bepaald door de echtelijke levensomstandigheden. De wet spreekt van een redelijk onderhoud, rekening houdend met de financiële situatie van de echtgenoten. Ook het consumptiegedrag van het gezin moet in aanmerking worden genomen teneinde na te gaan welke levensstandaard het kent. Er kan in principe van worden uitgegaan dat beide partijen recht hebben op de helft van het wederzijdse inkomen, zo dit kenmerkend is voor de huwelijkse levensomstandigheden en dit niet wordt gebruikt om een vermogen op te bouwen. Hoewel de wet uitdrukkelijk bepaalt dat de echtgenoten verplicht zijn om het gezin met hun vermogen adequaat te onderhouden, kan een partij er niet toe gehouden zijn om zijn vermogen aan te spreken indien dit economisch ongunstig of abusievelijk zou zijn in het licht van de economische situatie van partijen (zie stuk 6.9 mevrouw P. – p. 21).

4.3. Ten gronde

Mevrouw P. vordert voor de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019 een familiebijdrage van 5.400 euro per maand, samengesteld als volgt:

- huishoudgeld voor een bedrag van 4.000 euro;
- zakgeld voor een bedrag van 1.400 euro.

Mevrouw P. stelt dat partijen het huishoudelijke leven op die wijze organiseerden dat zij de huishoudelijke taken op zich nam en de heer P. met zijn riante inkomsten financieel instond voor de kosten van het gezin. Sinds februari 2019 zou hij echter niets meer hebben bijgedragen aan de huishoudelijke kosten, zodat zij met haar eigen middelen diende in te staan voor het aankopen van voeding, huishoudelijke producten, levensmiddelen, medicatie, uitstappen en haar eigen verzorging.

De heer P. stelt dat hij op voldoende wijze heeft bijgedragen in de lasten van het gezin en dat mevrouw P. niet aantoont dat er zich sinds 15 februari 2019 een wijziging heeft voorgedaan in de vorm waarop hij zijn bijdrageplicht heeft uitgevoerd.

Het wordt niet betwist dat de heer P. gedurende de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019 de kosten van de gezinswoning alleen heeft gedragen (hypothecaire lening, kosten van nutsvoorzieningen, gemeenschappelijke lasten, onderhoudskosten ...). Het wordt evenmin betwist dat partijen voor de beide kinderen een studiefonds hebben voorzien waarbij een budget van 6.000 euro per jaar ter beschikking wordt gesteld voor ieder kind, en dat beide partijen derhalve hun bijdrage hebben geleverd in de kosten van opvoeding en opleiding van de kinderen.

Op basis van het rekeningoverzicht van de gemeenschappelijke zichtrekening van partijen gedurende de periode van april 2017 tot en met april 2019 (stuk 16 van de heer P.) stelt de rechtbank het volgende vast:

- De rekening werd gebruikt om kosten van het gezin te betalen, met uitzondering van de kosten verbonden aan de gezinswoning die exclusief door de heer P. werden betaald. Uit het rekeningoverzicht blijkt onder meer dat deze rekening werd aangewend om te betalen in winkels (Colruyt, Okay,...) en ter voldoening van de kosten voor de kinderen.
- Mevrouw P. haalde geregeld cash geld af van deze rekening.
- De heer P. stortte zijn loon niet op deze rekening.
- Beide partijen deden sporadische stortingen op deze rekening: mevrouw P. voor een bedrag van 6.600 euro tussen april 2017 en augustus 2018 en de heer P. voor een bedrag van 13.524,88 euro tussen april 2017 en augustus 2018. Ook de gezamenlijke huurwaarborg van 7.045,20 euro (waarvan mevrouw P. de helft terug overschreef naar haar eigen rekening) en de terugbetaling van de belastingen van 8.583,35 euro gebeurde op deze rekening. Geen van beide partijen stortte nog een bedrag op deze rekening vanaf september 2018.
- De kinderbijslag werd op deze rekening gestort tot en met november 2018. Mevrouw P. betwist niet dat zij sinds december 2018 de kinderbijslag laat storten op een persoonlijke rekening.
- De terugbetalingen van de mutualiteit gebeurden op deze rekening. Oorspronkelijk bleven deze terugbetalingen op deze rekening staan. Sinds 15 januari 2019 stort iedere partij zijn eigen terugbetaling op de eigen rekening.
- De zichtrekening vertoont quasi voortdurend een nul saldo sinds 15 februari 2019.

Uit het voorgaande leidt de rechtbank af dat er sinds 15 februari 2019 wel degelijk een verschil is in de manier waarop partijen hun huishouden regelden. De gemeenschappelijke zichtrekening waarmee partijen de kosten van het gezin betaalden (die geen verband hielden met de gezinswoning) vertoonde sinds die datum bijna voortdurend een nul saldo. Geen van beide partijen deed nog een storting om de rekening opnieuw aan te vullen. De kosten van het gezin

werden derhalve niet meer met deze rekening betaald. Het blijkt dan ook op afdoende wijze dat de heer P. sinds februari 2019 niet meer op dezelfde wijze bijdroeg in de kosten van het gezin.

Aangezien enerzijds afdoende blijkt dat de heer P. niet meer op dezelfde wijze bijdroeg in de kosten van het gezin sinds 15 februari 2019 en op basis van de analyse van de financiële toestand van de heer P. zoals hierboven uiteengezet gesteld kan worden dat er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zijn dat de heer P. gedurende te beoordelen periode veel hogere inkomsten had dan hij beweert of minstens in staat was om hogere inkomsten te verwerven, en anderzijds mevrouw P. er niet toe gehouden is om haar vermogen aan te spreken voor de kosten van het gezin indien dit voor haar economisch ongunstig is of abusievelijk in het licht van de economische toestand van beide partijen, is de rechtbank van oordeel dat mevrouw P. aanspraak kan maken op een familiebijdrage.

De rechtbank acht de gevorderde familiebijdrage van 5.400 euro per maand echter manifest overdreven om de volgende redenen:

- Het blijkt nergens uit dat mevrouw P. het bedrag van 4.000 euro nodig had om de huishoudkosten en haar persoonlijke behoeften (zakgeld) te dekken gedurende de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019. Hoewel het duidelijk is dat partijen er een luxueuze levensstijl op nahielden, blijkt uit het voorgelegde rekeningenoverzicht allerminst dat mevrouw P. over 4.000 euro per maand beschikte als huishoudbudget (huishoudgeld) en zakgeld ten behoeve van haar persoonlijke behoeften.
- Het blijkt nergens uit dat mevrouw P. gedurende de relevante periode in grote mate heeft moeten inboeten aan levensstandaard. Zij verbleef immers nog steeds in de luxueuze gezinswoning waarvan de kosten volledig werden gedragen door de heer P.
- Mevrouw P heeft zelf ook geen financiële bijdrage meer geleverd in de kosten van het gezin door gelden te storten op de gemeenschappelijke zichtrekening van partijen, hoewel zij dat in het verleden wel deed.
- Mevrouw P. verklaarde op de zitting dat partijen gedurende de relevante periode elk instonden voor hun eigen voedingskosten. Zij kan gedurende deze periode dan ook geen aanspraak maken op huishoudgeld voor het aankopen van voeding voor de heer P.
- Mevrouw P. liet de kinderbijslag voor een bedrag van om en bij de 350 euro per maand vanaf december 2018 storten op een persoonlijke rekening, hoewel zij dit geld ter beschikking diende te stellen van het gezin als familiebijdrage.

Rekening houdend met de financiële situatie van partijen, de levensstandaard van partijen, de wijze waarop partijen hun huishouden organiseerden en hun respectieve aandeel dat zij leverden

in de kosten van het gezin, en in het bijzonder de aanzienlijke bijdrage van de heer P. in de kosten van de gezinswoning, en de vaststelling dat mevrouw P. zich de kinderbijslag en de huurinkomsten van het gemeenschappelijk appartement van partijen gelegen te [stad] persoonlijk heeft toegeëigend, acht de rechtbank een familiebijdrage van 500 euro per maand gedurende de periode van februari 2019 tot en met 30 september 2019 redelijk en in overeenstemming met de wettelijke bepalingen.

Een hoger bedrag zoals gevorderd door mevrouw P. is niet in overeenstemming met de wettelijke criteria.

5. Gerechtskosten

Gelet op de hoedanigheid van partijen en de aard van het geschil, besluit de familierechtbank dat de kosten van deze rechtspleging tussen partijen worden omgeslagen in die zin dat de gerechtskosten moeten worden verdeeld bij helften en de rechtsplegingsvergoedingen moeten worden gecompenseerd.

E. BESLISSING VAN DE RECHTBANK

De familierechtbank spreekt dit vonnis uit in eerste aanleg en op tegenspraak.

De artikelen 4, 30 en 36 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

De conclusie van de heer P. van 4 oktober 2019 wordt uit de debatten geweerd.

De vordering van mevrouw P. tot veroordeling van de heer P. tot betaling van een Trennungsunterhalt conform het Duitse recht van 10.850 euro vanaf 1 oktober 2019 is onontvankelijk.

De overige vorderingen en tegenvorderingen zijn ontvankelijk en gegrond als volgt:

De vordering van de heer P. tot veroordeling van mevrouw P. tot betaling van de kosten van de gezinswoning gedurende de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 september 2019 is ontvankelijk, maar ongegrond.

De heer P. wordt veroordeeld tot betaling aan mevrouw P. van een familiebijdrage van 500 euro per maand gedurende de periode van 15 februari 2019 tot en met 30 september 2019.

Beide partijen worden veroordeeld tot betaling van de helft van de gerechtskosten, begroot op 100 euro rolrecht en 20 euro bijdrage voor het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand.

De rechtsplegingsvergoedingen worden gecompenseerd.

De partijen worden afgewezen van het anders of meer gevorderde.

Dit vonnis werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 39ste kamer van de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel van **6 november 2019**, waar aanwezig waren en zitting hadden:

- , familierechter;
- , griffier.

Griffier

Familierechter